

Ajatuksia Paavalin kirjeistä

1.KOR.14:1-37

Tavoitelkaa henkilahjoja

Edellisessä luvussa käsitelimme rakautta, joka on Jumalasta lähtöisin oleva ja myös omaan elämään omaksettava hyvin tärkeä elementti. Seuraavaksi Paavali kehottaa tavoittelemaan Pyhän Hengen vaikuttamia lahjoja, joita Jumala jakaa seurakunnalleen - Häneen uskoville ihmisille. On huomattava, että vaikka Jumala antaa nämä lahjat, ihmisen osuus on **pyrkiä** osallisiksi niistä. Lisäksi armolahjan saaneen tulee **säilyttää** ja **virittää** armolahja palavaksi, että se palvelisi Jeesuksen Kristuksen seurakuntaa.

1-5. Pyrkikää rakkauteen, mutta tavoitelkaa myös henkilahjoja, ennen kaikkea profetoimisen lahjaa. Kielillä puhuva ei näet ihminen vaan Jumalalle; kukaan ei ymmärrä häntä, Hengen valtaamana hän puhuu salaisuuksia. Mutta se, joka profetoi, puhuu ihmisille: hän rakentaa, kehottaa ja lohduttaa. Kielillä puhuva rakentaa itseään, profetoiva rakentaa seurakuntaa. Toivoisin teidän kaikkien puhuvan kielillä, mutta vielä mieluummin toivoisin teidän profetoivan. Profetoiva on arvokkaampi kuin kielillä puhuva, ellei tämä sitten osaa myös tulkita puhettaan, niin että se koituu seurakunnan parhaaksi.

Näin siis Paavali yksinkertaisesti selittää, miten kielilläpuhuminen ja profetoiminen eroavat toisistaan. Nämä käsitteet saattavat tuntua oudoilta, ja jotkut saattavat jopa ajatella, että ne kuuluivat vain Raamatun ajan seurakunnalle, mutta niin se ei ole. Vielä tänäänkin saamme nähdä tämän kaiken toimivan kuten alkuseurakunnan päivinä. Minäkin olen saanut armolahjaksi puhua kielillä, ja olenpa joskus saanut jonkun sanankin, jonka on täytynyt ilmoittaa jollekulle. Olen myös saanut kokea oman seurakuntani keskellä sitä, että minulle on tuotu profetian sana, ja tämä on ajan tullen käynyt toteen. Kuinka rikastuttava ja eläväksi tekevää onkaan Pyhän Hengen vaikutus seurakunnan keskellä!

6-11. Mitä hyötyä minusta on, veljet, jos tulen luoksenne ja vain puhun kielillä enkä välitä mitään ilmestystä tai anna teille tietoa, profetiaa tai opetusta? Samoinhan on elottomien soitimpienkin laita, vaikkapa huilun tai lyyran. Miten huilulla tai lyyralla soitettu sävelmä voidaan tuntea, elleivät sävelet erotu toisistaan? Ja jos

sotatorvesta lähtee epäselvä ääni, kuka valmistautuu taisteluun? Sama koskee teitäkin: ellette puhu selvää kieltä, kuinka teidän puhettanne voidaan ymmärtää? Sananne haihtuvat taivaan tuuliin. Niin paljon kuin maailmassa onkin kieliä, kaikki ne ovat ymmärrettävissä. Mutta ellen ymmärrä puheen merkitystä, olen puhujalle muukalainen, samoin hän minulle.

Tästä ymmärrämme sen, että meidän tulee saada uskovina myös opetusta jonka järjelläkin ymmärrämme. Saattamme ajatella, että kasvamme hengessä, koska Pyhä Henki johtaa meitä, mutta jumaliseen suunnitelmaan kuuluu kokonaiskäsite uskovan vaelluksesta. Se tarkoittaa sitä, että kasvamme ja saamme opetusta monella tasolla. Kaikkiaan yhdessä vaikuttavat niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat.

12-19. Kun te nyt kerran tavoittelete henkilahjoja, pyrkikää saamaan niitä runsain määrin seurakunnan rakentamiseksi. Sen, joka puhuu kielillä, on siksi rukoiltava itselleen myös tulkitsemisen kykyä. Jos näet rukoilevan kielillä, minun henkeni rukoilee mutta ymmärryksen jää hyödyttömäksi. Mitä tämä siis tarkoittaa? Minun tulee rukoilla hengelläni, mutta myös ymmärryksellä; minun tulee laulaa kiitosta hengelläni, mutta myös ymmärryksellä. Jos kiität Jumalaa vain hengelläsi, miten paikalla oleva ulkopuolinen voi sanoa kiitokseesi aamenen, kun hän ei ymmärrä mitä sanot? Sinä kyllä kiität hyvin, mutta ei tuo toinen siitä hyödy. Minä puhun kielillä enemmän kuin kukaan teistä, ja siitä kiität Jumalaa. Jotta voisin opettaa muitakin, haluan seurakunnassa silti puhua mieluummin viisi ymmärrettävää sanaa kuin tuhansia hurmoskielen sanoja.

Jakeessa 12 Paavali sanoo henkilahjojen oleellisen ja tärkeimmän merkityksen. Se tulee tapahtua **seurakunnan rakentumiseksi**. Ne eivät siis ole kykyjä ja lahjoja, joilla sen käyttäjä pullistelee ja rakentaa omaa egoaan. Tällaisesta ylpeilyistä Jumalan Hengen vaikutus katoaa hyvin nopeasti. **Hengellisesti kasvanut onkin oppinut nöyryyttä ja alamaisuutta**. Meidän tulee toimia inhimillisesti pieneltä paikalta, aralla tunnolla herkästi aistiin asioita, mutta samalla ollen myös Hengessä rohkeita Jumalan satureita. Jokaisen, joka palvelee Hengen anta-

min lahjojen seurakunnassa, tulee **tarkkailla** alituisen sitä, **ettei puhu omia sanojaan ja ideoitaan Jumalan nimissä**. Ellei Jumala ole lähettänyt sanaansa, meidänkin tulee silloin vaieta.

Paavali jatkaa selontekoaan: *"Minun tulee rukoilla hengelläni, mutta myös ymmärryksellä."* Iloitsen siitä, että Paavali rohkeni ottaa ohjat käsiin näilläkin alueilla. Kuinka paljon enemmän olisikaan tullut vääristymiä näillä alueilla, ellei Paavali olisi Jumalalta saadulla viisaudella näistä opettanut. Varmastikin olisi kokouskuntia, jotka pitäisivät ainoana hengellisyyden muotona kielilläpuhumista! – No nyt ymmärrämme, että meidän tulee myös järkimaailmassa ymmärtää sitä, mihin Jumalan Henki tahtoo meitä johtaa.

Paavali jatkoi: *"Sinä kyllä kiität hyvin, mutta ei tuo toinen siitä hyödy."* – Kiittäessämme ja ylistäessämme Jumalaa kielillä puhuen, käy niin, ettei toinen ihminen osaa yhtyä kiitokseemme ja rukoukseemme. Seurakunta on **yhdessä olemista**, yhteen kuulumista, ja siksi siellä olisi hyvä rukoilla yksimielisiä rukouksia. Kun joku korottaa äänensä rukoukseen, niin mielelläni **yhdyn hänen rukoukseensa** ja pyydän Jumalaa kuulemaan hänen hartaan pyyntönsä. En voisi samaistua toisen rukoukseen, ellen ymmärtäisi, mistä hän puhuu.

20-25. Veljet, älkää olko ajatuk-siltanne lapsia. Pahuudessa olkaa kehittymättömiä, ajattelussanne aikuisia. Lain kirjassa sanotaan: - Oudoilla kielillä ja vieraiden huulilla olen puhuva tälle kansalle, eikä se sittenkään kuuntele minua, sanoo Herra. - Outoja kieliä ei siis ole tarkoitettu merkiksi uskoville vaan niille, jotka eivät usko; profetoiminen sen sijaan ei ole merkinä epäuskoisille vaan uskoville. Jos seurakunnan yhteisessä kokouksessa kaikki puhuisivat kielillä ja sinne tulisi ulkopuolisia tai epäuskoisia, he varmasti sanoisivat, että te olette järjiltänne. Jos sen sijaan kaikki profetoisivat ja joku epäuskoinen tai ulkopuolinen tulisi paikalle, hän joutuisi kaikkien koeteltavaksi ja tutkittavaksi ja hänen sydämensä salaisuudet paljastuisivat. Silloin hän heittäytyisi kasvoilleen maahan, rukoilisi Jumalaa ja tunnustaisi: "Jumala on todella teidän keskuudessanne."

Tämä järjestys on siis hyvä. On ymmärrettävä, mikä asia kuuluu kenellekin ja mitkä voimavaikutukset ovat tarkoitettu esimerkiksi ulkopuolisia varten. Nykyaikana saatamme jopa hävetä kielilläpuhumista jumalattomien tullessa kokouksiimme mukaan, mutta Sanan mukaan **juuri heidän takiaan** tuleekin puhua kielillä! Se on heille **merkinä** Jumalan ihmeellisestä läsnäolosta ja vaikutuksesta seurakunnan keskellä. Kun sitten nousee

toinen, joka osaa selittää *kielillä* puhuttua, tapahtuu se, mitä tänään niin syvästi kaipaamme. **Jumalan Henki paljastaa** syvimmätkin synnit ja salaisuudet ja silloin jumalaton ihminen hädissään antautuu Jumalan puhdistettavaksi Jeesuksen pyhällä verellä! Ajattelepa, jos sinäkin pyrkisit osalliseksi jumalisista armolahjoista, ja sen seurauksena ihmisiä tulisi uskoon synnin tuskien saattelmina!

26-32. Mitä tämä siis tarkoittaa, veljet? Kun kokoonnutte yhteen, jokaisella on jotakin annettavaa: laulu, opetus tai ilmestys, puhe kielillä tai sen tulkinta. Kaiken on tapahduttava yhteiseksi parhaaksi. Jos puhutaan kielillä, vain kaksi tai enintään kolme saa puhua, kukin vuorollaan, ja jonkun on tulkittava puhetta. Ellei tulkit-sijaa ole, puhuja olkoon seurakunnan parissa väiti ja puhukoon vain itselleen ja Jumalalle. Samoin profeetoista saa esiintyä vain kaksi tai kolme, ja toiset arvostelkoot. Jos joku muu läsnä-olijoista saa ilmestyksen, edellisen puhujan tulee vaieta. Kaikki te voitte profetoida, kukin vuorollanne, jotta kaikki oppisivat ja saisivat rohkaisua. Profeetat pysyvät hallitsemaan henkilölahjojaan, sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen vaan rauhan Jumala.

Paavali siis vielä selventää, miten meidän tulee toimia järjestyksenomaisesti seurakunnan keskellä. Jokaisella tulisi olla jotain annettavaa, ja jokainen vuorollaan saisi tuoda esille sydämensä ajatukset ja kokemukset Herransa kanssa. Siinä on **elävän ja voimallisen seurakunnan toimintamalli**. On kyllä opettajia, saarnoja ja monenlaisia opettavia tekijöitä, mutta sen lisäksi tulisi olla seurakuntayhteyttä, jossa voisimme jakaa rohkeasti toinen toisillemme Kristuksen armolahjoista!

*33-35. Niin kuin on laita kaikissa pyhiin seurakunnissa, naisten tulee olla vai seurakunnan kokouksissa. Heidän ei ole lupa puhua, vaan heidän on oltava kuuliaisia, **niin kuin lakikin sanoo**. Jos he tahtovat tietoa jostakin, heidän on kysyttävä sitä kotona omalta mieheltään, sillä naisen on sopimatonta puhua seurakunnan kokouksessa. Teidänkö luottanne Jumalan sana on lähtenyt liikkeelle? Tai onko se tullut pelkästään teidän luoksenne?*

*37-40. Jos joku uskoo olevansa profeetta tai saaneensa muita Hengen lahjoja, hänen tulee tietää että tämä, **mitä kirjoitan, on Herran käsky**. Jos joku ei tätä tunnusta, Jumala ei tunnusta häntä. Veljet, tavoitelkaa siis profetoimisen lahjaa älkääkään estäkö kielillä puhumista. Kaiken on vain tapahduttava **arvokkaasti ja hyvässä järjestyksessä**.*

Sitten Paavali opettaa asiasta, joka koettelee **uskon kuuliaisuuttamme**. Olemmeko valmiita tänään toimimaan Jumalan Sanan pohjalta? **Tyydymmekö siihen, mitä Hän on ilmoittanut** meille? Näemme, miten vaikea ja kova paikka tämän päivän ihmisille on **oppia alamaisuutta ja kuuliaisuutta**. Me emme vain arvaakaan, millaisen hinnan joudumme maksamaan siitä, ettemme halua koko sydämeistämme noudattaa Jumalan Sanaa. On joitain alueita, joilla **voimme osoittaa erityisesti Jumalallemme rakastavamme Häntä ja Hänen tahtoaan**. Lihallinen mieleemme ja maailmanmie-lisyys eivät tähän suostu. Se on selvä, mutta voisimmeko me Hengellä kuulettaa ruumiin teot? Voisimmeko uskossa ja kuuliaisuudessa, nöyrästi ottaa vain vastaan Hänen Sanansa minkä Hän on ilmoittanut? Paavalin opettaessa näistä, hän painottaa sa-

nomansa vakavasti: **"hänen tulee tietää että tämä, mitä kirjoitan, on Herran käsky."**

Haluatko ja **uskallatko** sinä **uhmata Herran käskyä**? Jumalan Sana opettaa selkeästi, että *"jos joku ei tätä tunnusta, Jumala ei tunnusta häntä."* – Tottelemattomuutemme näillä alueilla ei siis ole mitenkään vähäpätöinen asia. Haluan muistuttaa sinua siitäkin, että näistä Sanan opetuksista **vastuu on Jumalan!** Se ei ole meidän vallas-sa, emmekä voisi kantaa inhimillisesti vastuuta tällaisista määräyksistä, mutta kun **Jumala on näin päättänyt ja säätänyt, Hän myös kantaa vastuun** siitä, ja tietää myös tasan tarkkaan, miksi juuri näin on säädetty. Kysymys ei ole tasa-arvosta tai miehen ja naisen välisistä valtataistelusemista, vaan **Jumalan säättämisestä**, mitä Hän on valtansa nojalla säätänyt. **Niitä on syytä kunnioittaa**, ja niiden noudattamisesta on suuri palkka.

Paavali päättää tämän luvun vielä kehottaen meitä tavoittelemaan armolahjoja, mutta säilyttäen kuitenkin **säädylisen järjestyksen** seurakunnan keskellä. Haluan kehottaa jokaista meistä **uskossa ja kuuliaisuudessa** antautumaan nöyrästi Herran palvelukseen ja uskon kuuliaisuuteen Hänen Sanalleen. Jumalan läsnäolo ja Hänen Sanansa tekevät loppujen lopuksi meille pelkästään hyvää. Vaikka se maksaisi sen hinnan, että meidän tulee luopua asemastamme tai totuista tavoistamme, sen kannattaa tehdä kuitenkin Jumalaa ja Hänen ikuista Sanaansa kunnioittaen. Jos rakastat Häntä, teet myös niitä tekoja, mitä Hän tekee.

39-40. "Veljet, tavoitelkaa siis profetoimisen lahjaa älkääkään estäkö kielillä puhumista. Kaiken on vain tapahduttava arvokkaasti ja hyvässä järjestyksessä."

